

NIKOLI NI PREPOZNO

Petek, 26. aprila 2012

Za začetek naj vam povem zgodbo, kako sem začela pisati blog.

Moj vnuk Tadej se pogosto oglasi pri meni, da malo poklepetava, spijsava kavico in se skupaj nasmejiva mojim ali njegovim dogodivščinam. Lansko pomlad pa kar naenkrat nikoli ni imel časa – vedno je bil zaposlen, saj je delal na nekakšnem projektu, kadar je prišel, pa je bil tako utrujen, da me je pošteno skrbelo zanj. Nič nisem drezala vanj, ker vem, da mladi ne marajo, da se vtikamo v njihove zadeve. Nato pa me je nekega dne, kot strela z jasnega, vprašal: „Babi, ali si ti kdaj razmišljala, da bi se naučila uporabljati računalnik?“ Prav presenetil me je, pa sem ga vprašala, kako je kar naenkrat prišel na to idejo. In mi je razložil, da je prostovoljec pri projektu, katerega cilj je naučiti starejše uporabe računalnika in obenem povezati dve generaciji, saj so učitelji večinoma osnovnošolci, srednješolci in študentje, vsi prostovoljci. Malo sem oklevala, saj takrat računalnika še prižgati nisem znala, potem pa sem se le opogumila in si rekla – zakaj pa ne! In sem se vpisala na tečaj.

Tečaj je bil organiziran na naši osnovni šoli, v računalniški učilnici. Tam je bilo petnajst računalnikov in petnajst mladih, ki so nas čakali, da nas popeljejo v neznan svet računalništva. Učenci smo bili eni mlajši in drugi starejši, eni čisto zeleni in drugi že malo veščiči dela z računalnikom. In tako smo začeli. Najprej smo se naučili prižgati računalnik, uporabljati miško, pisati na tipkovnico, natisniti besedilo. Najbolj zanimivo pa je bilo, ko smo se učili brskati po internetu in pisati elektronska pisma. Koliko je bilo smeha! In kako potrpežljivi so bili mladi z nami, ko nam ni uspelo dvakrat klikniti z miško, ko smo pozabili geslo za elektronsko pošto ali ko nismo našli kakšne črke na tipkovnici. Ampak vaja dela mojstra, tako da nam je šlo iz dneva v dan bolje. Na koncu smo udeleženci dobili celo diplomo. Jaz sem jo dala v lep rdeč okvir in jo obesila v dnevno sobo.

Na koncu smo bili vsi zadovoljni in srečni. Mi starejši, ker smo se toliko novega naučili, mladi pa zato, ker so se v vlogi učiteljev tako dobro odrezali. Res so bili super.

Sedaj mineva že eno leto, odkar sem bila na tečaju. Tadej mi je kmalu po koncu tečaja prinesel svoj stari računalnik, da ga lahko uporabljam. V tem času me je naučil še veliko novega. Ravno včeraj sva skupaj odprla moj novi blog :).